

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 4. januar 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-674/17	<p>Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan det henses til ordlyden af habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra e), tillades, at der på grundlag af ansøgninger fra enkelte jægere udstedes regionalt begrænsede dispensationer til såkaldt bestandsplejende jagt? – Har det betydning for vurderingen af dette spørgsmål, at skønsudøvelsen i forbindelse med afgørelsen om dispensationerne retter sig efter en national bestandsplejeplan samt efter den i en bekendtgørelse fastsatte øvre grænse for antallet af nedlagte dyr, inden for hvilken der hvert år kan tildeles undtagelsestilladelser for medlemsstatens område? – Kan der ved vurderingen tages hensyn til andre aspekter såsom målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse? 2. Kan tildeling af dispensationer til bestandsplejende jagt som omhandlet i det første spørgsmål begrundes med, at der for at forhindre krybskytteri ikke findes nogen anden brugbar løsning som omhandlet i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1? – Kan der i så fald tages hensyn til de praktiske vanskeligheder ved at kontrollere ulovligt krybskytteri? – Er målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse muligvis også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der findes en anden brugbar løsning? 3. Hvordan skal den i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, nævnte betingelse vedrørende den pågældende bestands bevaringsstatus vurderes i forbindelse med tildeling af regionalt begrænsede dispensationer? – Skal bevaringsstatus for en art vurderes både i relation til et bestemt område og i relation til hele medlemsstatens område eller i relation til</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>09.01.19</p>

	et endnu større udbredelsesområde for den pågældende art? – Er det muligt, at de i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, fastsatte betingelser for at udstede en dispensation er opfyldt, selv om en arts bevaringsstatus ud fra en objektiv vurdering ikke kan anses for gunstig i direktivets forstand?– Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: I hvilken situation kan dette komme i betragtning?			
C-94/18	Chenchooliah 1. Når en ægtefælle til en EU-borger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i henhold til artikel 6 i direktiv 2004/38/EF, er blevet nægtet opholdsret i henhold til artikel 7, med den begrundelse, at den pågældende EU-borger ikke udøver, eller ikke længere udøver, rettigheder efter EUtraktaten i den pågældende værtsmedlemsstat, og når ægtefællen påtænkes udvist fra denne medlemsstat, skal denne udvisning da ske i henhold til og i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, eller henhører den under medlemsstatens rent nationale lovgivning? 2. Hvis svaret på ovenstående spørgsmål er, at udvisningen skal ske i henhold til direktivets bestemmelser, skal udvisningen da ske i henhold til og i overensstemmelse med kravene i direktivets kapitel VI, herunder især dettes artikel 27 og 28, eller kan medlemsstaten under sådanne omstændigheder påberåbe sig andre bestemmelser i direktivet, navnlig dettes artikel 14 og 15?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	15.01.19
C-716/17	A (forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: Idet det forudsættes, at de danske regler om værneting i sager om gældssanering er en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed, som i princippet er forbudt i henhold til artikel 45 TEUF, jf. Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11, Radziejewski, anmoder Østre Landsret EU-Domstolen om at bevare følgende spørgsmål: 1) Er artikel 45 TEUF, således som bestemmelsen efter EU-Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11 er fortolket, til hinder for en værnetingsregel som den danske, der har til formål at sikre, at den ret, som behandler gældssaneringen, har kendskab til og kan inddrage de konkrete socioøkonomiske forhold, hvorunder skyldneren og dennes familie lever og må antages fremadrettet at leve, ved sin vurdering, samt at vurderingen kan ske efter på forhånd fastlagte kriterier, der fastlægger, hvad der kan anses for en acceptabel beskeden levestandard under gældssaneringen? Hvis spørgsmål 1 besvares således, at begrænsningen ikke kan anses for retfærdiggjort, anmodes EU-Domstolen om at oplyse: 2) om artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at den også i en situation som den foreliggende har direkte virkning mellem private, således at private kreditorer skal tåle nedsættelse eller bortfald af den gæld, en skyldner, der er flyttet til udlandet, har til dem.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Til Orientering: Erhvervsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Mundtlig forhandling	16.01.19
C-70/18	A m.fl. Sagen vedrører:la. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ord-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	17.01.19

	<p>ning om almindelig behandling og opbevaring af biometriske data om tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register som omhandlet i artikel 2, litra a) og b), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281), idet denne nationale ordning ikke går videre end nødvendigt for at gennemføre det med ordningen tilstræbte lovlige formål om at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig? 1b. Har det herved nogen betydning, at varigheden af opbevaringen af de biometriske data er knyttet til varigheden af tredjelandsstatsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold, herunder tyrkiske statsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold? 2. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at en national ordning ikke udgør en begrænsning som omhandlet i disse bestemmelser, hvis virkningen af den nationale ordning for adgangen til beskæftigelse i disse bestemmelsers forstand er for usikker eller for indirekte til, at det kan antages, at denne adgang hindres? 3a. Såfremt spørgsmål 2 besvares således, at en national ordning, hvorefter biometriske data vedrørende tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register kan stilles til rådighed for tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge lovovertrædelser – af terror- eller ikke terrormæssig karakter – er en ny begrænsning, skal artikel 52, stk. 1, sammenholdt med artikel 7 og artikel 8, i Den Europiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en sådan national ordning? 3b. Har det herved nogen betydning, at denne statsborger, da han anholdes på mistanke om en lovovertrædelse, har opholdsdokumentet med sine biometriske data på sig?</p>			
C-419/17	<p>Deza mod ECHA (appel)</p> <p>Appel af dom i T-115/15, der vedrørte: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres.</p> <p>Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.T-115/15</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarestyrelsen Miljøstyrelsen</p>	Dom	23.01.19
C-93/18	<p>Bajratari</p> <p>[i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)?</p> <p>[ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Mundtlig forhandling	24.01.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
C-136/17	<p>G.C. e.a</p> <p>1) Henset til en søgemaskineudbyders specifikke ansvar, kompetencer og muligheder finder det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995, der gælder for andre registeransvarlige med de i denne tekst fastsatte undtagelser, tillige anvendelse på denne søgemaskineudbyder i sin egenskab af registeransvarlig for den behandling, som søgemaskinen udgør?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: – Skal bestemmelserne i artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes således, at det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under disse bestemmelser, der således gælder for en søgemaskineudbyder med de i dette direktiv fastsatte undtagelser, forpligter denne til konsekvent at efterkomme anmodninger om at fjerne links til websider, der behandler sådanne oplysninger? – Hvorledes skal – ud fra et sådant perspektiv – undtagelserne i artikel 8, stk. 2, litra a) og e), i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes, når de finder anvendelse på en søgemaskineudbyder, henset til dennes specifikke ansvar, kompetencer og muligheder? Kan en søgemaskineudbyder navnlig nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links, når denne konstaterer, at de omhandlede links fører til indhold, der, skønt det indbefatter oplysninger henhørende under de i artikel 8, stk. 1, opregnede kategorier, tillige er omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, der er fastsat i samme artikels stk. 2, bl.a. litra a) og e)? – Skal bestemmelserne i direktiv af 24. oktober 1995 ligeledes fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når de links, som anmodes fjernet, fører til behandlinger af personoplysninger, der udelukkende finder sted i journalistisk øjemed eller med henblik på kunstnerisk eller litterær virksomhed, og hvorved der derfor i henhold til artikel 9 i direktiv af 24. oktober 1995 kan indsamles og behandles oplysninger henhørende under de kategorier, som er nævnt i dette direktivs artikel 8, stk. 1 og 5, – af denne grund kan nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links?</p> <p>[...]</p>	<p>Justitsministeriet</p> <p>Datatilsynet</p> <p>Digitaliseringsstyrelsen</p> <p>Erhvervsstyrelsen</p>	GA	10.01.19
C-410/17	<p>A</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 2, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 24, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at nedrivningsarbejde, som udføres af en virksomhed, som beskæftiger sig med nedrivningsarbejde, kun omfatter en transaktion, når nedrivningsvirksomheden i henhold til betingelserne i kontrakten mellem denne og bestilleren er forpligtet til at bortkøre nedrivningsaffaldet og – såfremt nedrivningsaffaldet indeholder metalkrot – kan videresælge metalkrottet til virksomheder, som opkøber cirkulationsskrot? Eller skal en sådan kontrakt om nedrivningsarbejde under hensyntagen til artikel 2, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at den omfatter to transaktioner, nemlig for det første udførelse af nedrivnings-</p>	Skatteministeriet	Dom	10.01.19

	<p>virksomhedens tjenesteydelse for bestilleren af nedrivningsarbejdet og for det andet nedrivningsvirksomhedens køb af metalkrottet af bestilleren af nedrivningsarbejdet med henblik på videresalg? Er det i denne forbindelse af betydning, at nedrivningsvirksomheden ved fastsættelsen af prisen for nedrivningsarbejdet tager hensyn til som en prisreducerende faktor, at den har mulighed for også at opnå indtægter ved salget af nedrivningsaffald? [Org. s. 11] Er det i denne forbindelse af betydning, at mængden og værdien af det anvendelige nedrivningsaffald ikke er aftalt i kontrakten om nedrivningsarbejdet, og det heller ikke er aftalt, at de senere skal meddeles bestilleren af nedrivningsarbejdet, og at nedrivningsaffaldets mængde og værdi først viser sig, når nedrivningsvirksomheden sælger det videre? 2. Skal artikel 2, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF i et tilfælde, hvor en virksomhed, som beskæftiger sig med at udføre nedrivningsarbejde, med ejeren af et nedrivningsobjekt i en kontrakt aftaler, at nedrivningsvirksomheden køber nedrivningsobjektet, forpligter sig til at nedrive objektet og bortkøre nedrivningsaffaldet inden for en i kontrakten fastsat periode under trussel om en konventionalbod, fortolkes således, at der er tale om én enkelt transaktion, som omfatter nedrivningsobjektets ejers salg af genstande til nedrivningsvirksomheden? Eller skal en sådan kontrakt under hensyntagen til artikel 2, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 24, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at den omfatter to transaktioner, nemlig for det første nedrivningsobjektets ejers salg af genstande til nedrivningsvirksomheden og for det andet den nedrivningstjenesteydelse, som nedrivningsvirksomheden leverer til sælgeren af genstandene? Er det i denne forbindelse af betydning, at nedrivningsvirksomheden ved fastsættelsen af prisen i sit købstilbud som en prisreducerende faktor tager hensyn til, at den har udgifter til demontering og bortkørsel af genstandene? Er det af betydning, at sælgeren af genstandene er bevidst om, at der som en prisreducerende faktor tages hensyn til de udgifter, som nedrivningsvirksomheden har til demontering og bortkørsel af genstandene, i betragtning af den omstændighed, at der ikke indgås aftale mellem parterne om disse udgifter, og at disse udgifters skønnede eller faktiske størrelse på intet tidspunkt skal meddeles sælgeren af genstandene?</p>			
C-507/17	<p>Google</p> <p>1) Skal »retten til at få fjernet links« som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i dom af 13. maj 2014 på grundlag af artikel 12, litra b), og artikel 14, litra a), i direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når denne efterkommer en anmodning om at få fjernet links, skal foretage denne fjernelse af links fra alle domænenavnene i dennes søgemaskine, således at de omtvistede links ikke længere kommer frem, uanset hvorfra søgningen foretages på det navn, der søges slettet, herunder uden for det territoriale anvendelsesområde for direktiv 95/46 af 24. oktober 1995? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal »retten til at få fjernet links«, som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, da fortolkes således, at en søgemaskineudbyder alene er forpligtet til, når denne efterkommer en anmodning om fjernelse af links, at</p>	<p>Justitsministeriet Datatilsynet Erhvervsstyrelsen</p>	GA	10.01.19

	<p>fjerne de omtvistede links fra resultaterne af en søgning foretaget på det navn, der ønskes slettet, fra det domænenavn, der svarer til den stat, hvorfra anmodningen antages at hidrøre, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de pågældende links fra de domænenavne i søgemaskinen, der svarer til de nationale ekstensioner af denne søgemaskine i alle Den Europæiske Unions medlemsstater? 3) I tillæg til forpligtelsen i spørgsmål 2) skal »retten til at få fjernet links«, således som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, der efterkommer en anmodning om fjernelse af links, er forpligtet til ved hjælp af teknikken »geoblokering« at fjerne de omtvistede resultater af en søgning foretaget på den pågældendes navn fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i den stat, hvor den person, der har »ret til at få fjernet links«, er bosat, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de omtvistede søgeresultater fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i en hvilken som helst af de medlemsstater, der er omfattet af direktiv 95/46 af 24. oktober 1995, uafhængigt af hvilket domænenavn den internetbruger, der udfører søgningen, anvender?</p>			
C-516/17	<p>Spiegel Online</p> <p>1) Giver de EU-retlige bestemmelser om undtagelserne fra eller indskrænkningerne i disse rettigheder i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF et spillerum ved gennemførelsen i national ret? 2) På hvilken måde skal der ved fastsættelsen af rækkevidden af de i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF fastsatte undtagelser fra eller indskrænkninger i ophavsmandenes eneret til reproduktion (artikel 2, litra a), i direktiv 2001/29/EF) og til overføring af deres værker til almenheden, herunder tilrådighedsstillelse for almenheden (artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF), tages hensyn til de grundlæggende rettigheder i EU's charter om grundlæggende rettigheder? 3) Kan de grundlæggende rettigheder informationsfrihed (artikel 11, stk. 1, andet punktum, i EU's charter om grundlæggende rettigheder) eller pressefrihed (artikel 11, stk. 2, i EU's charter om grundlæggende rettigheder) begrunde undtagelser fra eller indskrænkninger i ophavsmandenes eneret til reproduktion (artikel 2, litra a), i direktiv 2001/29/EF) og til overføring af deres værker til almenheden, herunder tilrådighedsstillelse for almenheden (artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF), uden for de i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF fastsatte undtagelser eller indskrænkninger? 4) Skal tilrådighedsstillelsen for almenheden af ophavsretligt beskyttede værker på en pressevirksomheds internetportal ikke anses for redegørelse for dagsbegivenheder – der ikke kræver tilladelse – i henhold til artikel 5, stk. 3, litra c), andet alternativ, i direktiv 2001/29/EF, fordi det var muligt for og med rimelighed kunne forventes af pressevirksomheden, at den inden tilrådighedsstillelsen for almenheden af ophavsmandens værker indhentede dennes samtykke? 5) Er der ikke tale om en offentliggørelse til brug for citater i henhold til artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF, hvis citerede tekstværker eller dele deraf ikke – f.eks. gennem indrykninger eller fodnoter – integreres uadskilleligt i den nye tekst, men derimod gøres tilgængelig for almenheden på internettet som et link til pdf-filer, der kan downloades, uafhængigt af den nye tekst? 6) Skal der i forbindelse med</p>	Kulturministeriet	GA	10.01.19

	spørgsmålet om, hvornår et værk allerede er gjort tilgængeligt for almenheden på lovlig vis som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF, tages udgangspunkt i, om dette værk i sin konkrete udformning tidligere allerede har været offentliggjort med ophavsmandens samtykke?			
C-607/17	Memira Holding Sagen vedrører: 1) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat er endeligt som bl.a. omhandlet i A-dommen – og moderselskabet dermed kan opnå fradrag for underskuddet i henhold til artikel 49 TEUF – tages i betragtning, at der i henhold til reglerne i datterselskabsstaten gælder begrænsninger for muligheden for andre subjekter end underskudssubjektet selv for at opnå adgang til fradrag af underskuddet? 2) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 1 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, om der i den pågældende sag rent faktisk er et andet subjekt i datterselskabsstaten, som havde kunnet opnå fradrag for underskuddene, hvis dette havde været tilladt dér?	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	10.01.19
C-608/17	Holmen Sagen vedrører: 1) Forudsætter den ret – som følger af Marks & Spencer-dommen – for et moderselskab i en medlemsstat til i henhold til artikel 49 TEUF at kunne opnå adgang til fradrag af endelige underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat, at datterselskabet ejes direkte af moderselskabet? 2) Skal et underskud også anses for at være endeligt for den del, der som følge af reglerne i datterselskabsstaten ikke har kunnet modregnes i overskud, som er opnået dér i et givent år, men i stedet kunne være blevet fremført for eventuelt at kunne fradrages i et efterfølgende år? 3) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud er endeligt, tages i betragtning, at der efter reglerne i datterselskabsstaten er begrænsninger i muligheden for et andet subjekt end underskudssubjektet selv for at opnå adgang til fradrag af underskuddet? 4) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 3 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, i hvilken udstrækning begrænsningen rent faktisk har medført, at en del af underskuddene ikke har kunnet modregnes i de overskud, som er opnået hos et andet subjekt?	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	10.01.19
C-614/17	Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego Sagen vedrører: 1) Skal antydningen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse, jf. artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, nødvendigvis forekomme ved anvendelsen af betegnelser, der har en grafisk, fonetisk eller begrebsmæssig lighed med den beskyttede oprindelsesbetegnelse, eller kan den forekomme ved anvendelse af figurtegn, der antyder oprindelsesbetegnelsen? 2) Såfremt der er tale om en beskyttet oprindelsesbetegnelse af geografisk art [artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 510/2006], og den vedrører produkter af samme eller lignende art, kan da anvendelsen af tegn, der antyder den region, hvormed denne beskyttede oprindelsesbetegnelse er forbundet, anses for at være en antydning af selve den beskyttede oprindelsesbetegnelse i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, som er ulovlig også i tilfælde, hvor den, der anvender disse tegn, er en producent, der er hjemmehørende i den region, hvormed den beskyttede	Miljø-og Fødevarerministeriet Fødevarestyrelsen Patent-og Varemærkestyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	10.01.19

	oprindelsesbetegnelse er forbundet, men hvis produkter ikke er omfattet af denne oprindelsesbetegnelse, fordi de ikke opfylder de krav, der kræves efter varespecifikationen, og som ikke vedrører den geografiske oprindelse? 3) Skal begrebet almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger, hvis opfattelse den nationale ret skal tage i betragtning for at afgøre, om der foreligger en »antydning« som fastsat i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 510/2006, forstås som en henvisning til en europæisk forbruger, eller kan det udelukkende henvise til forbrugeren i den medlemsstat, hvor det produkt, der giver anledning til antydning af den beskyttede geografiske betegnelse, fremstilles, eller hvormed den beskyttede oprindelsesbetegnelse er forbundet geografisk, og hvor produktet konsumeres i overvejende grad?			
C-631/17	Inspecteur van de Belastingdienst Sagen vedrører: »Hvilken medlemsstats lovgivning henviser forordning nr. 883/2004 til, når det drejer sig om en person, der (a) bor i Letland, (b) er lettisk statsborger, (c) er ansat hos en arbejdsgiver med hjemsted i Nederlandene, (d) arbejder som sømand, (e) udfører sit arbejde om bord på et skib, som sejler under Bahamas flag, og (f) udøver dette arbejde uden for Den Europæiske Unions område?»	Skatteministeriet Beskæftigelsesministeriet Søfartsstyrelsen	GA	10.01.19
C-97/18	ET 1. Kan artikel 12, stk. 1, i rammeafgørelse 2006/783/RIA fortolkes således, at der ved fuldbyrdelsen i Nederlandene af en af udstedelsesstaten overført afgørelse om konfiskation kan anvendes frihedsberøvelse som omhandlet i straffeprocenslovens artikel 577c, henset til Hoge Raads afgørelse af 20. december 2011, hvorefter en sådan frihedsberøvelse må anses for en straf som omhandlet i EMRK's artikel 7, stk. 1? 2. Har det nogen betydning for muligheden for at anvende en sådan frihedsberøvelse, at der efter national ret i udstedelsesstaten også kan pålægges en sådan frihedsberøvelse?	Justitsministeriet	Dom	10.01.19
C-387/17	Fallimento Traghetti del Mediterraneo Den Europæiske Unions Domstol forelægges [under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen: et søgsmål om erstatning af tab anlagt mod den statslige lovgiver som følge af den faktiske tildeling i henhold samme medlemsstats lov (lov nr. 684 af 1974) i perioden 1976-1980 af tilskud, der udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92, nu artikel 107 TEUF), som hverken blev anmeldt eller godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93, nu artikel 108 TEUF) til et rederi inden for rammerne af et endnu ikke liberaliseret marked (cabotagesejlads)] følgende spørgsmål: a) Finder artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, som bestemmer, at »v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemssta-	Skatteministeriet Erhvervsministeriet	Dom	16.01.19

	<p>ten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen« anvendelse med henblik på kvalificeringen af den pågældende støtte (som »eksisterende« og således ikke »ny») og i hvilket omfang, eller finder det princip (der er formelt forskelligt fra den ovennævnte positive ret), som Retten fastslog i dom af 15. juni 2000 i de forenede sager T-298/97 (Alzetta m.fl. mod Kommissionen, præmis 143), der med relevans for den afgørelse, som skal træffes i denne forbindelse, blev bekræftet af Domstolen med dom af 29. april 2004, C- 298/00 P (præmis 66-69) i henhold til hvilken »[...] [e]n støtteordning, der er indført på et marked, der oprindeligt var lukket for konkurrence, må [...] anses for en eksisterende støtteordning, når markedet liberaliseres, for så vidt som støtteordningen ikke ved indførelsen var omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1, idet denne bestemmelse under hensyn til dens betingelser om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og følger-virkninger på konkurrencen kun kan anses for at finde anvendelse på erhvervsgræne, der er åbne for konkurrence« anvendelse og i hvilket omfang? b) Finder artikel 1, litra b), nr. iv), i samme forordning nr. 659/1999, som fastslår, at »støtte, som anses for eksisterende støtte i henhold til artikel 15«, en bestemmelse, som for sin del fastsætter en forældelsesfrist på ti år for tilbagesøgning af ulovligt tildelt støtte, og fortsat med henblik på kvalificeringen af nævnte støtte, anvendelse og i hvilket omfang, eller finder de principper, der gentagne gange er blevet fastslået af Domstolen, om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendelse og i hvilket omfang (analogt eller ej med det i den nævnte positive ret udtrykkeligt fastslåede princip)?</p>			
C-389/17	<p>Paysera LT</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol anmodes om en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet, om artikel 5, stk. 2, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF bør fortolkes således, at følgende under omstændigheder som de i denne sag omhandlede skal anses for betalingstjenester, der (ikke) er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge: a) en betalingstransaktion, hvorved elektroniske penge (indløselige midler), der er indløst til pariværdi, efter anmodning (instruks) fra indehaveren af elektroniske penge til e-pengeinstituttet (udstederen) overføres til en tredjemands bankkonto b) en betalingstransaktion, hvorved køberen (betaler) af varer og/eller tjenesteydelser efter sælgerens instruks betaler for varerne og/eller tjenesteydelserne ved at foretage en overførsel/betaling af midler til et e-pengeinstitut (udsteder af elektroniske penge), som efter modtagelse af midlerne udsteder elektroniske penge til sælgeren (indehaver af elektroniske penge) til de modtagne midlers pariværdi.</p>	Finanstilsynet Erhvervsstyrelsen	Dom	16.01.19

C-496/17	<p>Deutsche Post</p> <p>Skal artikel 24, stk. 1, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen fortolkes således, at toldmyndighederne kan opfordre en ansøger til at give de for beregningen af indkomstskat kompetente skattemyndigheder meddelelse om de skatteregistreringsnumre, som Bundeszentralamt für Steuer [det centrale forbundsskattekontor] har tildelt ansøgerens bestyrelsesmedlemmer, administrerende direktører, afdelingschefer, økonomidirektører, chef for toldafdelingen samt de personer, der er ansvarlige for toldanliggender, og de personer, der behandler toldanliggender, med henblik på opkrævning af indkomstskat?</p>	Skatteministeriet	Dom	16.01.19
C-639/17	<p>KPMG Baltics</p> <p>Sagen vedrører: 1) Omfatter udtrykket »overførselsordre« som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, som ændret ved direktiv 2009/44/EF, en betalingsordre afgivet af en indskyder til et kreditinstitut med henblik på overførsel af midler til et andet kreditinstitut? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønskes oplyst, om artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, som ændret ved direktiv 2009/44/EF, der bestemmer, at »[o]verførselsordrer og netting har retsvirkning og er bindende for tredjeparter, selv i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager, såfremt overførselsordrerne var indgået i systemet inden tidspunktet for insolvensbehandlings indledning, jf. artikel 6, stk. 1. Dette gælder selv i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager (i det pågældende system eller i et interoperabelt system) eller mod systemoperatøren af et interoperabelt system, der ikke er deltager«, skal fortolkes således, at en ordre som den i det foreliggende tilfælde omhandlede kan anses for at være »indgået i systemet« og skulle gennemføres?</p>	Finanstilsynet	Dom	17.01.19
C-706/17	<p>Achema e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal de nationale retsfor skrifter vedrørende (kompensation for) udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren og finansieringen heraf (herefter »ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren« – som er fastlagt i den litauiske lov om elektricitet, i den litauiske lov om energi fra vedvarende energikilder, i den litauiske lov om integration af elektricitetssystemet i de europæiske elektricitetssystemer, i den litauiske lov om gennemførelse af loven om ændring og til supplerings af artikel 2, 11, 13, 14, 16, 20 og 21 i loven om energi fra vedvarende energikilder og i de retsfor skrifter, der gennemfører disse love, herunder proceduren for udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 916 af 18. juli 2012, proceduren for administration af midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 1157 af 19. september 2012 osv. –</p>	Energistyrelsen	GA	17.01.19

	<p>som var i kraft i 2014, eller dele deraf, betragtes som statsstøtte (en statsstøtteordning) som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, under hensyntagen til følgende spørgsmål.– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, fortolkes således, at midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren skal betragtes som statsstøtte?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at såfremt netoperatører (virksomheder) forpligtes til at købe elektricitet fra elproducenter til en fast pris (takst) og/eller bringe balance i elektriciteten, og netoperatørernes tab som følge af denne forpligtelse kompenseres ved midler, som muligvis kan tilskrives statsmidler, skal dette ikke anses for at udgøre statsstøtte, som ydes til elproducenterne gennem statsmidler?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den følgende støtte under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, skal eller ikke skal betragtes som selektiv og/eller i stand til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne: støtte til en virksomhed, som gennemfører et strategisk vigtigt projekt såsom »NordBalt«, støtte til virksomheder, som har til opgave at sikre elforsyningsikkerheden i en bestemt periode, støtte til kompensation for tab, der afspejler markedsforholdene og rent faktisk bæres af relevante personer såsom udviklere af solcelleanlæg, på grund af statens afvisning af at opfylde de indgåede forpligtelser (som følge af nationale lovændringer), støtte til virksomheder (netoperatører) med det formål at kompensere for faktiske tab i forbindelse med opfyldelse af forpligtelsen til at købe elektricitet til en fast pris hos elproducenter, der udfører offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, og til at bringe balance i elektriciteten?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 106, stk. 2, TEUF, fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller dele deraf) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal anses for at opfylde kriterierne i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmann Trans and Regierungspräsidium Magdeburg (C- 280/00)?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller en del deraf) under omstændigheder som i denne sag foreliggende, fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen?</p>			
C-387/17	<p>Fallimento Traghetti del Mediterraneo</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges [under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen: et søgsmål om erstatning af tab anlagt mod den statslige lovgiver som følge af den faktiske tildeling i henhold samme medlemsstats lov (lov nr. 684 af 1974) i perioden 1976-1980 af tilskud, der udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92, nu artikel 107 TEUF), som hverken blev anmeldt eller godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93, nu artikel 108 TEUF) til et rederi inden for rammerne af et endnu ikke liberaliseret marked (cabotagesejlads)] følgende spørgsmål:</p> <p>a) Finder artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, som bestemmer, at »v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale</p>	Skatteministeriet Erhvervsministeriet	Dom	23.01.19

	<p>om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen« anvendelse med henblik på kvalificeringen af den pågældende støtte (som »eksisterende« og således ikke »ny«) og i hvilket omfang, eller finder det princip (der er formelt forskelligt fra den ovennævnte positive ret), som Retten fastslog i dom af 15. juni 2000 i de forenede sager T-298/97 (Alzetta m.fl. mod Kommissionen, præmis 143), der med relevans for den afgørelse, som skal træffes i denne forbindelse, blev bekræftet af Domstolen med dom af 29. april 2004, C- 298/00 P (præmis 66-69) i henhold til hvilken »[...] [e]n støtteordning, der er indført på et marked, der oprindeligt var lukket for konkurrence, må [...] anses for en eksisterende støtteordning, når markedet liberaliseres, for så vidt som støtteordningen ikke ved indførelsen var omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1, idet denne bestemmelse under hensyn til dens betingelser om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og følger-virkninger på konkurrencen kun kan anses for at finde anvendelse på erhvervsgræne, der er åbne for konkurrence« anvendelse og i hvilket omfang« anvendelse og i hvilket omfang? b) Finder artikel 1, litra b), nr. iv), i samme forordning nr. 659/1999, som fastslår, at »støtte, som anses for eksisterende støtte i henhold til artikel 15«, en bestemmelse, som for sin del fastsætter en forældelsesfrist på ti år for tilbagesøgning af ulovligt tildelt støtte, og fortsat med henblik på kvalificeringen af nævnte støtte, anvendelse og i hvilket omfang, eller finder de principper, der gentagne gange er blevet fastslået af Domstolen, om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendelse og i hvilket omfang (analogt eller ej med det i den nævnte positive ret udtrykkeligt fastslåede princip)?gvj</p>			
C-430/17	<p>Walbusch Walter Busch</p> <p>Sagen vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra h), og artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64). EU-Domstolen forelægges følgende spørgsmål:</p> <p>1) Er det i forbindelse med anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med en fjernkommunikationsteknik (i den foreliggende sag et reklameprospekt med bestillingspostkort) kun er begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, a) om fjernkommunikationsteknikken (abstrakt) efter sin art kun giver begrænset plads eller tid, eller b) om den (konkret) i den udformning, som den erhvervsdrivende har valgt, kun giver begrænset plads eller tid? 2) Er det foreneligt med artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU, at oplysningen om fortrydelsesretten i tilfælde af begrænset præsentationsmulighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU begrænses til oplysningen</p>	Justitsministeriet	Dom	23.01.19

	om, at der findes en fortrydelsesret? 3) Er det i henhold til artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU forud for en aftaleindgåelse ved fjernsalg også i tilfælde af begrænset præsenteringsmulighed altid obligatorisk at vedlægge fjernkommunikationsmidlet standardfortrydelsesformularen i henhold til del B i bilag I til direktiv 2011/83/EU?			
C-661/17	<p>M.A. e.a</p> <p>De præjudicielle spørgsmål: (i) når en national myndighed, der træffer afgørelse, tager stilling til overførsel af en ansøger om international beskyttelse i henhold til forordning 604/2013 til Det Forenede Kongerige, skal myndigheden da ved behandlingen af spørgsmål i forhold til skønnet i henhold til artikel 17 og/eller spørgsmål om beskyttelse af grundlæggende rettigheder i Det Forenede Kongerige, se bort fra omstændigheder, som de foreligger på tidspunktet for en sådan behandling, i forhold til Det Forenede Kongeriges foreslåede udtræden af EU? (ii) omfatter begrebet »medlemsstat, der træffer afgørelsen«, i forordning 6[0]4/2013 rollen for den medlemsstat, der udøver den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iii) omfatter en medlemsstats opgaver [i henhold til] artikel 6 i forordning 604/2013 den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iv) finder betingelsen om et effektivt retsmiddel anvendelse på en førsteinstansafgørelse i henhold til artikel 17 i forordning 604/2013, således at der skal være adgang til appel eller et tilsvarende retsmiddel til prøvelse af en sådan afgørelse og/eller således, at national lovgivning, der giver mulighed for en appelprocedure til prøvelse af en førsteinstansafgørelse i henhold til forordningen, skal forstås som omfattende en appel af en afgørelse i henhold til artikel 17? (v) har artikel 20, stk. 3, i forordning 604/2013 den virkning, at såfremt der ikke findes beviser, der kan afkræfte en formodning om, at barnets tarv er bedst tjent, hvis dette barns situation behandles som uadskillelig fra forældrenes, da behøver den nationale myndighed, der træffer afgørelse, ikke tage stilling til barnets tarv særskilt i forhold til forældrene som en separat problemstilling eller som udgangspunkt for en overvejelse af, om overførslen bør [...] finde sted?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	23.01.19
C-697/17	<p>Telecom Italia</p> <p>Skal artikel 28, stk. 2, første punktum, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at den kræver en fuld juridisk og økonomisk identitet mellem de prækvalificerede aktører og de aktører, der vil afgive tilbud i forbindelse med et begrænset udbud, og navnlig skal denne bestemmelse fortolkes således, at den er til hinder for en aftale indgået mellem de holdingselskaber, som kontrollerer to prækvalificerede aktører, på et tidspunkt mellem prækvalifikationen og afgivelsen af tilbuddene i tilfælde, hvor: a) denne aftale bl.a. har til formål og til følge at etablere en fusion gennem inkorporering af en af de prækvalificerede virksomheder i en anden af disse (en operation, som endvidere er blevet godkendt af Europa-Kommissionen); b) virkningerne af fusionen viser sig efter det overtagende selskabs afgivelse af tilbuddet (således, at selskabets sammensætning på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet ikke var ændret i forhold til sammensætningen på tidspunktet</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	23.01.19

	for prækvalifikationen); c) det overtagne selskab (hvis sammensætning ikke var ændret ved udløbet af fristen for afgivelse af tilbuddene) under alle omstændigheder har fundet det hensigtsmæssigt at undlade at deltage i det begrænsede udbud sandsynligvis som et led i gennemførelsen af den plan, som er blevet fastlagt med aftalen mellem holdingselskaberne?			
C-458/15	K.P. Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af – 28. juni 2007 (2007/445/EF), – 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag), – 15. juli 2008 (2008/583/EF) og – 26. januar 2009 (2009/62/EF) samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	GA	24.01.19
C-165/17	Morgan Stanley & Co International 1) Såfremt de udgifter, der er afholdt af en filial, som er beliggende i én medlemsstat, udelukkende er anvendt til transaktioner udført af selskabets hovedsæde, som er beliggende i en anden medlemsstat, skal bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, 3 og 5, og artikel 19, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF, gentaget i artikel 168, 169 og 173-175 i Rådets direktiv 2006/112/EF, da fortolkes således, at de indebærer, at filialens medlemsstat på disse udgifter anvender filialens pro rata-sats for momsfradraget som fastslået ud fra de transaktioner, den udfører i sin registreringsmedlemsstat, og på baggrund af de gældende regler i denne stat, selskabets hovedsædes pro rata-sats for momsfradraget, eller en specifik pro rata-sats for momsfradraget, hvor den kombinerer de gældende regler i de medlemsstater, hvor filialen og selskabets hovedsæde er beliggende, især under hensyntagen til eventuel valgfrihed med hensyn til at pålægge transaktioner moms? 2) Hvilke regler bør finde anvendelse i den særlige situation, hvor de udgifter, som filialen afholder, både anvendes til at udføre dens transaktioner i registreringsstaten og til at udføre selskabets hovedsædes transaktioner, især med hensyn til begrebet generalomkostninger og pro rata-satsen for momsfradraget?	Skatteministeriet	Dom	24.01.19
C-326/17	RDW e.a. Sagen vedrører: 1) Finder Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) anvendelse på motorkøretøjer, som fandtes allerede før den 29. april 2009, som er det tidspunkt, fra hvilket medlemsstaterne skal anvende de love og administrative bestemmelser, der tjener til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer	Skatteministeriet	Dom	24.01.19

	<p>(EUT 2007, L 263)? 2) Er et motorkøretøj, som på den ene side er sammenbygget af væsentlige komponenter, der er fremstillet før påbegyndelsen af anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motor-køretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og på den anden side af væsentlige komponenter, som først er tilføjet efter påbegyndelsen af anvendelsen af dette direktiv, et motorkøretøj, som fandtes før påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet, eller er et sådant motorkøretøj først fremstillet efter påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet? 3) Henset til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) gælder registreringskravet som omhandlet i samme direktivs artikel 4 da ubegrænset, når der i registreringsattesten for visse fællesskabskoder (som det ifølge direktivets bilag er obligatorisk at udfylde) ikke er anført oplysninger, såfremt disse oplysninger er lette at finde? 4) Er det i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) tilladt at anerkende en registreringsattest fra en anden medlemsstat, men alligevel underkaste køretøjet en teknisk kontrol som omhandlet i artikel 24, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og såfremt køretøjet ikke opfylder medlemsstatens tekniske forskrifter, at lade dette have som konsekvens, at udstedelsen af registreringsattesten nægtes?</p>			
C-634/17	<p>ReFood</p> <p>1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?</p>	Miljø-og Fødevarerministeriet	GA	24.01.19
C-689/17	<p>Conti 11. Container Schiffahrt</p> <p>Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalkrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?</p>	Miljø-og Fødevarerministeriet	GA	24.01.19

C-1/18	<p>Oriola Rīga</p> <p>1) Såfremt de indførte varer er lægemidler, skal det da ved fastsættelsen af indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 151, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks antages, at de lægemidler, der indeholder samme (eller lignende) aktive stoffer i den samme (eller lignende) mængde er lignende varer, eller skal der ved fastlæggelsen af, hvilke varer, der er lignende varer, også tages hensyn til markedspositionen, dvs. det pågældende indførte lægemiddels og dets producents popularitet og efterspørgsel? 2) Kan der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks foretages en smidig anvendelse af fristen på 90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 3) Såfremt den nævnte frist kan anvendes smidigt, skal der da gives prioritet til oplysninger om transaktioner, der ligger tættere på tidspunktet for indførslen af de varer, der skal værdiansættes, og som vedrører identiske eller lignende varer, der sælges i tilstrækkelige mængder til, at det er muligt at fastlægge enhedsprisen, eller derimod til oplysninger om transaktioner, der ligger fjernere i tid, men som specifikt vedrører de indførte varer? 4) Skal der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, tages hensyn til indrømmede rabatter, der har været bestemmende for, hvilken pris varerne faktisk er blevet solgt til?</p>	Skatteministeriet	GA	24.01.19
C-43/18	<p>CFE</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planers og programmets] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø-og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen	GA	24.01.19
C-321/18	<p>Terre wallonne</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for</p>	Miljø-og Fødevarerministeriet	GA	24.01.19

	<p>Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?</p>	Energistyrelsen		
--	--	-----------------	--	--